

Staženo z webu:
eknihy zdarma.cz

Staženo z webu:

eknihy zdarma.cz

EZ Eknihy
zdarma.cz

O dvanácti měsíčkách

O dvanácti měsíčkách

Božena Němcová

O dvanácti měsíčkách

Znění tohoto textu vychází z díla Slovenské pohádky a pověsti (Díl 1.) tak, jak bylo vydáno v Československém spisovateli v roce 1952 (NĚMCOVÁ, Božena. Slovenské pohádky a pověsti. Díl 1. K vydání připravil František Váhala. 1. vyd. Praha : Československý spisovatel, 1952. 247 s. Knihovna Klasiků; Božena Němcová: Spisy, sv. 8).

Další pohádky naleznete online na www stránkách Městské knihovny v Praze: <http://www.mlp.cz/pohadky>.

Další díla Boženy Němcové naleznete

online na www stránkách Městské
knihovny v Praze:
<http://www.mlp.cz/bozenanemcova> .

Elektronické publikování díla Boženy
Němcové je společným projektem
Městské knihovny v Praze a
www.digiBooks.cz.

Verze 1.0 z 9.12.2009.

Byla jedna matka a měla dvě dcery;
jedna byla vlastní, druhá pastorkyně. Svoji
velice milovala, ale na pastorkyni ani
hleděti nemohla, jedině proto, že byla
Maruška krásnější než její Holena. -
Dobrá Maruška neznala svoji krásu,
nemohla si pomyslit, kterak to je, že se
máteř tak velmi na ni hněvá, kdykoli na ni
pohlédne. Všecku práci sama podělati
musela: poklízela v chyži, vařila, prala,
šila, předla, tkala, trávu nosila i kravičku
samotinká obstarávati musela. Holena se

jen strojila a na zasíní si hověla. Než Maruška všecko ráda pracovala, byla trpělivá, snášíc láni, hřešení sestřino i matčino jako beránek.

Nebylo to však nic platno, ony byly den ode dne horší, a to jedině proto, že se Maruška stávala čím dále tím krásnější a Holena škaredější.

I pomyslíla matka: „Načože by mně to bolo, abych si ja nechávala peknú pastorkyňu v dome; keď prídu chlapci na ohľady, zalúbia si Marušu a něbudú chcet' ľúbit' Holenu.“ - Od toho okamžení hleděly macecha i dcera její, jak by se ubohé Marušky zprostily; hladem ji mořily, bily ji, než ona trpěla a při tom všem stávala se den ode dne krásnější. Takových utrpení si na ni vymyslily, že by statečnému člověku ani na um nepřišly. Jednoho dne, bylo to v polovici ledna,

zachtělo se Holeně vůně fialek.

„Choj, Maruša, donesieš mně z hory kyticu fialiek, chcem ich mať za pásom, aby som mohla k nim číchať,“ - rozkázala sestre.

„Jaj bože, sestro milená, čože ti to prišlo na um; či to kdo slýchal, aby rostly pod snehom fialky?“ - pravila ubohá dívka.

„Ty švandro, ty gryňo, ty, čože máš vravieť, keď ti ja rozkážem? - Chytro choj, a jak nědonesieš z hory fialiek, zabijem ťa!“ - zahrozila jí Holena. Macecha ale Marušku uchopila, vystrčila ze dverí a dvéře za ní pevně zavřela. - Děvče šlo hořce plačíc do hory. — Sněhu leželo vysoko, nikde nebylo stopy. Děvče bloudilo, bloudilo dlouho; hlad ji mořil, zima ní třásla, prosila Pána Boha, aby ji raději vzal z toho světa. - Tu zhlédne

zpozdí lí světlo. Jde po záři, i přijde až na vrch hory. - Na vrchu hory hoří veliká vatra (ohněn) a okolo vatry leží dvanácte kamenů; na těch kamenech sedí dvanácte mužů. - Tři jsou bělovousí, tři jsou mladší jich, tři ještě mladší, a ti tři nejmladší jsou nejkrásnější. Nemluvili, jen tiše seděli a do ohně pohlíželi. - Těch dvanácte mužů bylo dvanácte měsíců. Velký sečen (leden) seděl hore, ten měl vlasy i vousy bílé jako sníh a v ruce držel batyk (kyj).

Maruška se ulekla; zůstala chvíli v udivení státi, pak ale osmělivši se přistoupila blíže, prosíc: „Dobří ľudie boží, dajte sa mi zohriať pri vatre, zima mňa triase.“

Velký sečen pokývna hlavou, otázal se děvčete: „Načože si prišla, diouka moja, čo tu hľadáš?“ - „Idem na fialky“ - odpovíděla Maruška.

„Nie je čas chodiť na fialky, veď je sněh!“ - řekl Velký sečen.

„Ej, veď ja viem, ale mi sestra Holena a macocha prikázaly doniesť fialiek z hory. Keď ich neďoněsiem, zabijú mňa. Pěkně vás prosím, báčikovie, povedzte mně, kdeže ich najďem?“ — Tu se zdvihl Velký sečen, popošel k nejmladšímu měsíci a dal mu batyk do ruky řka: „Bračeku (Brezne), posadni hor!“ - Měsíc Březen sedl hor na kámen a máchl batykem nad vatrou. V tom okamžení vzplanula vatra výše, sněh začal roztávat, stromky začaly pučeti, pod bučkami zelenala se travička, v travičce růžověly se poupátka chudobek a bylo jaro. Pod křovím uschovány pod lístky rozkvěťaly fialky, a než se Maruša nadálá, bylo, jak by modrou plenu prostřel. - „Chytro sbieraj, Maruša, chytro!“ - kázal

jí Březen. Maruša radující se trhala, až měla velikou kytici fialek.

Potom měsíčkům pěkně zaděkovala a vesele pospíchala domů.

Divila se Holena, divila se macecha, vidouce Marušu, že přináší fialky; šly jí dvěře otevřítí a vůně fialek po celé chýži zavanula. - „Kdeže si ích natrhala?“ ptala se urputně Holena. - „Nuž vysoko tam v hore rostú, pod kríčkami; dost' ich tam veru,“ pravila Maruša. Holena vzala fialky, dala si je za pas, voněla k nim sama, dala matce přivoněti, ale sestre neřekla: „Privoň si!“ - Druhý den hověla si Holena u pece, i zachtělo se jí jahod. - I zavolala si hned na sestru řkouc jí: „Choj, Maruša, a dones mně z hory jahuod!“ - „Jaj bože, sestro milená, kdeže najdém jahody? — Či to kdo slýchal, aby pod sněhom jahody rostly!“ - pravila Maruša.

„Eh ty švandro, ty gryňo, ty, čo budeš vraveť, keď ti ja rozkážem. - Chytro choj, a jak nědoněsieš jahuod, zabijem ťa!“ - zahrozila zlá Holena. Macecha chopila Marušku, vystrčila ji ze dveří a dvěře za ní pevně zavřela. - Děvče šlo hořce plačíc do lesa. Sněhu leželo vysoko, nikde stopy nebylo. Bloudilo děvče, bloudilo dlouho; hlad ji mořil, zima ní třásla. Tu vidí zpovzdálí to samé světlo, co viděla před tím dnem. S radostí se k němu pustila. — Přišla zase k té veliké vatře, okolo níž sedělo dvanácte měsíčků.-Velký sečen seděl hor. „Dobří ľudie boží, dajtě sa mi zohriat' pri vatre, zima mňa triase,“ prosila Maruša. Velký sečen pokývna hlavou, tázal se jí: „A načože si zase prišla, čože tu hľadáš?“

„Iděm na jahody!“ - odpoví Maruška.

„Eh ved' je zima a na sněhu jahody

nerostů,“ pravil Sečen.

„Ved’ ja viem,“ smutně povídá Maruša, „ale sestra Holena aj macocha prikázaly doniest’ jahuod; jak ích nědoněsiem, už ma zabijú. Pekne vás prosím, báčikovie, povedzte mi, kdeže ích najdēm?“ - I zdvihl se Velký sečen, popošel k měsíci, který mu seděl naproti, dal mu batyk do ruky řka: „Bračeku (Červne), posadni hor!“ - Měsíc Červen sedl nahoru na kámen a máchnul batykem nad vatrou. Vysoko vyšlehla vatra; žárem jejím roztál sníh ve chvílce, země se zelenala, stromy obalily se listem, ptáčkové začali prozpěvovati, rozmanitých kvítků po lese rozkvétalo - a bylo léto. - Pod bučkami bílých hvězdiček, jak by našil. Vůčihledě se ale měnily ty bílé hvězdičky v jahôdky, skokem zrály a zrály, a než se Maruška

nadálá, bylo jich, jako by krve rozlil.
„Chytro sbieraj, Maruša, sbieraj!“
rozkázal měsíček Červen. - Maruša
radující se sbírala, až měla plnou zástěru.
Potom pěkně měsíčkům zaděkovala a
vesele domů pospíchala.

Podivila se Holena, podivila se
macecha, vidouce, že nese Maruša
vskutku domů jahody, plnou zástěrku. -
Běžely jí dveře otevřítí a vůně jahod hned
po celé chyži zavanula. - “Kdeže si ích
nasbírala?” ptala se urputně Holena.

„Vysoko v hore, dost' ích tam rostie
pod bučkami,“ pravila Maruša.

Holena vzala jahody, najedla se
dosyta, i macecha se najedla, ale Marušce
neřekly: „Vezmi si jedinú!“ - Zmlsala se
Holena na jahodách a třetího dne zachtělo
se jí červených jablek. „Choj, Marušo,
choj do hory, dones mi červených jablk!“

- rozkázala sestre.

„Jaj bože, sestro milená, kdeže by sa v zime jablká vzaly?“ - namítala ubohá Maruška.

„Ty švandro, ty gryňo, čo budeš vraveť, keď ti ja rozkážem. Chytro id' do hory, a jak nědoněsieš červených jablk, veru, že ťa zabijem!“ - zahrozila zlá Holena. - Macecha uchopila Marušku, ze dverí ji vystrčila a dvěře za ní pevně zavřela. - Děvče pospíchalo hořce plačíc do lesa. - Sněhu leželo vysoko, nebylo stopy. Děvče ale již nebloudilo, upřímo pospíchalo na vrch hory, kde veliká vatra hořela, okolo níž dvanácte měsíčků sedělo. Seděli tam, seděli, Velký sečen seděl nahoře.

„Dobří l'udie boží, dajťe sa mi zohriat' pri tej vatre, zima mňa triase,“ prosila, pristoupíc k ohni. Velký sečen, pokývna

hlavou, tázal se jí: „A načože si prišla, čože tu hľadáš?“

„Idem pre červené jablká!“ - odpoveděla Maruška.

„Zima je; nerostú v zime červené jablká“ - odpoveděl Velký sečen.

„Ved' ja viem,“ odpoveděla smutně Maruška, „ale mně sestra Holena aj macocha prikázaly, aby som doniesla z hory červených jablák. Keď ich neďoněsiem, zabijú ma. Pekne vás prosím, báčikovie, povedzte mně, kdeže ich mám hľadať.“

Tu se zdvihl Velký sečen, popošel k jednomu ze starších měsíčků, dal mu batyk do ruky řka: „Bračeku (Září), posadni hor!“ - Měsíček Září sedl hor na kámen i máchnul batykem nad vatrou. Vatra rudě zahořela, sníh se ztrácel, ale stromy neobalovaly se listem; jeden

lísteček po druhém opadával a chladný větrík je roznášel po zažloutlém pažitě, jeden sem, druhý tam. Neviděla Maruška tolik rozmanitých kvítků. Po stráně kvetla turanka, červenaly se klinčoky, v údolích jesenka, pod bučkami rostlo vysoké kapradí a hustý zimozeleň. Maruška se dívala jen po červených jablkách a tu vidí vskutku jabloň a na ní vysoko mezi ratolestmi červená jablka.

„Chytro, Maruško, ráňaj, chytro!“
rozkázal měsíček. - Maruška radující se zatřásla jabloní; spadlo jedno jablko. Zatřásla po druhé, spadlo druhé. „Chytro, Maruška, spiechaj domou!“ - volal na ni měsíček, a Maruška hned poslechla, sebrala spadlé dvě jablka, měsíčkům pěkně zaděkovala a vesele domů pospíchala. - Podivila se Holena, podivila se macecha, vidouce, že nese Maruška

domů jablka. - Šly jí rychle otevřít a Maruška jim dvě jablka podala. - „A kdeže si ich natrhala?“ - ptala se Holena. „Vysoko v hore rostú tam, a dost' ich tam. ešte,“ pravila Maruška.

„A prečože si ich viac nĕdoniesla? Či si ich zjedla na cestě?“ - osopila se na ni Holena.

„Jaj, sestra milená, nezjedia som ja ani len kúšťok. Keď som najprú stromom zatriasla, spadlo jedno, keď som podruhýkrát zatriasla, spadlo druhé a viac mně triasť nedali. Volali, abych išla domou!“ - pravila Maruška.

„Bodaj ťa parom ubil!“ - hřešila Holena a chtěla Marušku bít. Maruša se pustila do hořkého pláče, prosíc Pána Boha, aby ji raději vzal k sobě a nedal od zlé sestry a macechy ubíti. - Utekla se do kuchyně. Holena mlsná nechala prozatím

hřešení a začala jíst jablko. Jablko zdálo se jí tak lahodné, že jistila, takovou dobrotu že jaktěživa neokusila. I maceše zachutnalo. - Snědly obě a zachtělo se jim více. - „Daj mi, mamó, kožúšok, idem sama do hory!“ řekla Holena, „tá švandra by nám ich zase po cestě zjedla. Však ja najdēm to miesto a všetky ich zráňam, čo by ma aj volali!“ - Darmo matka odmlouvala, Holena vzala kožíšek, plenu na hlavu a pustila se do hory. Matka stála na prahu, pohlížejíc za Holenou, jak se jí to jde. - Sněhu plno, nikde stopy; Holena bloudila, bloudila dlouho, mls ale poháněl ji dál a dále. — Tu viděla vpozdálí světlo. - Pustí se k němu. Přijde na sám vrch, kde hoří veliká vatra, okolo vatry na dvanácti kamenech sedí dvanácte měsíčků. Holena se zalekne; hned se ale vzpamatuje, přistoupí blíže k vatře a vztáhne ruce

ohřátí se. Neptá se měsíčků: smím se zohriat' či nesmím, ani na ně nepromluví.

„Načo si prišla, čože tu hľadáš?“ mrzutě zeptal se jí Velký sečen.

„Načože sa ma spytuješ, ty starý blázon, ty, netreba ti vedieť, kde idem,“ odsekla urputně Holena, odvrátila se od vetry a šla do lesa. - Velký sečen svažil čelo a batykem máchl nad hlavou. — V tom okamžení zachmuřilo se nebe, vatra nízko jen hořela, sněh začal se sypati, jak by cíchu rozsypal, ledový začal duti vichr po hoře. Holena nevidí na krok před sebe; bloudí, bloudí, padá do závějí, oudy jí slábnou, křehnou. - Ustavičně sněh se sype, ledový vítr duje, Holena hřeší na Marušu, na Pánaboha. - Oudy jí v teplém kožichu mrznou. - Čeká matka Holenu, vyhlíží z okénka, vyhlíží z předdveří, nemůže se dcery dočkati. - Ubíhá hodina

za hodinou, Holena nepřichází. - „Či jej tak jablká zachutnaly, že sa jej od nich nechce - či čo? Musím ja sama opáčiť, kde je!“ - pomyslila si konečně macecha, vzala kožíšek, plenu na hlavu a za Holenou se pustila. - Sněhu plno, nikde stopy. Volala Holenu, nikdo se jí neozýval. - Bloudila, bloudila dlouho, sněh se sypal, ledový vítr dul po hoře.

Maruša uvařila oběd, spravila kravičku, Holena ani macecha nepřichází. - „Kdeže sa tak dlho zabávajú!“ - povídá si Maruška, sedajíc k přeslici. - Již je plné vřetánko, již se v jizbě setmělo, a Holena ani macecha se nevrací. - „Jaj bože, čože sa im prihodilo,“ - stýská si dobré děvče a úzkostlivě ven okénkem se dívá. — Nebe se třpytí, zem se svítí — člověka neviděti. Smutně zavírá okénko, udělá křížek a modlí se za sestru a matku. - Ráno čeká se

snídaní, čeká s obědem, ale nedočeká se ani Holeny ani macechy více. — Obě v hoře zmrzly. - Zůstala dobré Marušce chyžka i kravička i kousek pole, našel se k tomu i hospodář, a dobře bylo jim oběma žíti, v pokoji.